

iuinie până în noiembrie, la **Furtuna** de Shakespeare, cu actori de la Piccolo Teatro și Royal Shakespeare Company. După douăsprezece zile de atelier, m-a distribuit în Prospero, nici mai mult, nici mai puțin. A fost o experiență importantă. Lucram pentru prima dată în străinătate, cu parteneri de la teatre glorioase și mi-am dat seama că nu are de ce să-mi fie rușine. Acele șapte luni petrecute în Germania au fost capitale: am învățat să lucrez în alt mod, să fiu extrem de disciplinat. Spectacolul a avut stagiuni la Köln și la Hamburg, a deschis Festivalul UTE de la Salonic, au fost două reprezentații și la București. M-a durut enorm, enorm că o doamnă, într-o cronică în care nu vorbea prea mult despre spectacol, a spus, la sfârșit, că n-a fost ca **Furtuna** lui Ciulei. Era în '97, după aproape douăzeci de ani de la spec-

tacolul lui Ciulei – o montare poetică, eu așa o țin minte. Spectacolul nostru era unul politic, era altceva.

**Au și cronicarii nostalgii lor! Cât vă apasă neînțelegerea publicului specializat, a criticii de teatru?**

Nu mă mai apasă. Vă rog să mă credeți, cronicile de la **Hamlet** nu le-am citit și n-o să le citesc. Și eu, și Liviu Ciulei știm și lucrurile bune, și pe cele neîmplinite; am lucrat trei luni și jumătate cu domnia sa, zi de zi îmi amintea diverse lucruri, îmi sugera ce tehnică să folosesc, ce gând, voce, emoție, care trebuie să se lege, pentru a se ajunge la performanță.

**Performanța aceasta, cât este meserie și cât este intuiție și har artistic?**

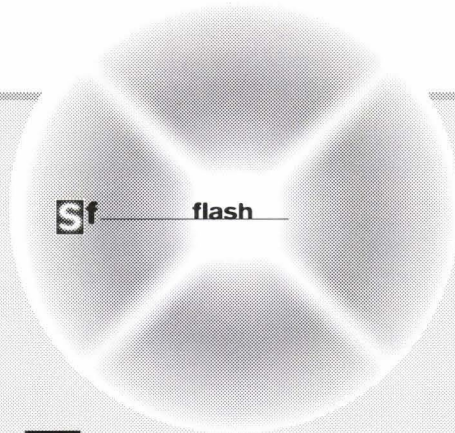
E multă meserie, nu mi-e rușine să spun. Dar când e făcută bine, nu poți fi decât mulțumit. Cred că e vorba,

puțin, și despre har, însă și despre imens de multă muncă și noroc. Apoi, șansa de a te întâlni cu regizori de care ai nevoie este punctul crucial pentru actor. Eu am avut șansa asta, am lucrat cu cei mai mari regizori din țară; e foarte important să-ți ceară cineva mult, să lucrezi într-o atmosferă de maxim profesionalism, chiar dacă uneori e aspră. Așa mi s-a întâmplat la colaborările cu Liviu Ciulei, Vlad Mugur, Alexandru Darie.

**V-ați dorit să faceți televiziune și film? Ce credeți despre statutul de vedetă?**

Da, am făcut film și voi mai face. Dar nu credeți că sunt prea multe astfel de vedete? Aș vrea s-o citez pe Sanda Manu, care a spus: „...a fi vedetă, astăzi, în România, este de prost-gust”.

**Crenguța Manea**



# Cu bancu' pe bulevard

**R**usu', neamțu', romănu' și nemțoaica nu sunt personajele vreunui banc la modă, ci protagoniștii unui spectacol discret bulevardier. Lucru de înțeles, dacă ne gândim că Teatrul „Nottara” este situat, cu mai multă sau mai puțină discreție, pe un bulevard, numit Magheru. Cum în toate bancurile cu ruși, români și nemți (sau, după caz, americani) romănu' e ăl mai tare din parcare, mai dăștept, mai frumos, mai mănos, mai ortoman, cu oi mai multe și mai cornute, orice simpatizant peremist, cât de cât cumsecade, s-ar aștepta ca și romănu' nostru de pe scenă să fie la fel. Sau, și mai mult decât atât. Ei bine, în spectacolul **Cu capu' de nicovală**, Horațiu Mălăele vede potrivit pentru rolul fierarului român pe ăl mai sfrijit, negricios și fricos dintre sfrijiiți, negricioși și fricoși. Așa că spectatorii cu apucături naționaliste ahtiați după melodia „Noi suntem români” și tributari convingerii că românul autentic, neaoș, nu poate fi întrupat decât de vreun Florin Piersic, lat în spate, falnic ca bradul carpatin și isteț ca un proverb, desigur, românesc, vor fi chinuiți de cele mai neașteptate stări de vertij și aritmie.

Contrar aparențelor, Horațiu Mălăele nu-l urcă pe român pe scenă cu scopul clasicului neguțător (dintr-un alt banc) care își duce calul la târg pentru a-l face de răs. Cu puțină bunăvoință, remarcăm cum și bietul fierar neamț (chit că are alură de Helmuth Kohl) se află sub vremi și chiar și blestematul de fierar rus (caricatură a lui Stalin – sau a lui Mihalkov?) e un pârlit căruia istoria și viața i-au jucat feste. Autorul piesei, sârbu' Miloš Nikolić, zice că structura acestei comedii amintește, prin modul cum se multiplică tema, de „Bolero”-ul franțuzului Ravel. O fi, dar spectacolul lui Mălăele are structura unui banc, cu ruși, nemți și români: la început nu prea pricepem ce vor ăștia de la noi, apoi ne prindem că umorul la români e nu doar porcos (*target*: șefe de angrou, taximetriști), ci și absurd, de sorginte urmuziano-ionesciană (*target*: snobi cu ștaif). Abia la sfârșit, când chiar am prins șpilul cu f...-iul internațional, de care nu scapă nimeni, ne râdem, de-a valma, toți, șefe de angrou, taximetriști, snobi cu ștaif. Ca la orice banc, nițel porcos, nițel absurd, cu nemți, ruși și români.

**Carmen Bărbulescu**